

*Mjaha. Då hade jag tänkt att berätta hur [SWW-Girls] uppkom.
Känner man inte tjejerna så kanske man inte förstår poängen med allt som beskrivs och sägs.
De flesta händelserna har hänt under praccar och matcher som tjejerna spelat.
Men hoppas läsningen är till belåtelse för de flesta som läser den*

Under Anns graviditet så utvecklar hon ett underligt begär att gräva i saker som egentligen inte tillhörde henne.

Hon gillade att sitta på gågatan utanför sin lägenhet och borsta bort sanden på stenarna med sina sminkborstar. Så intresset för arkeologi föll sig rätt naturligt.

Hon gick ofta till biblioteket och lånade böcker om arkeologi och om speciellt ett land som inte har något namn men som är en helt underbar plats för att utöva arkeologi. Där fanns både många färdigutgrävda antika städer och städer som ännu inte är helt uppgrävda. En oerhört viktig kulturhistorisk plats.

Eftersom man som arkeolog inte kan vara överallt, så bestämmer sig Ann för att lära sig mer om de antika städerna Dust/Dust2, egentligen samma stad, utgrävningsplatserna låg bara 200 meter ifrån varandra så man orkade inte komma på ett nytt namn, Nuke och Aztec.

Hon läste att för att ta sig dit så åker man tåg och stannar vid en stad som så passande heter Train. Därefter så fortsätter man med buss till staden Inferno, en gammal övergiven stad från 30-talet, som nu arkeologerna nu har tagit över som sitt läger.

Efter att ha lånat varena bok om landet och lärt sig allt vad de hade att erbjuda så var beslutet fast. Efter hon hade fött sitt barn så skulle hon bli arkeolog och åka till dessa städer.

ca 1.5 år senare

Nu var det klart... Ann lyckades efter mycket tjatande på pojkarna i det närliggande biblioteket få dem att skrapa ihop till en resa, dels för att Ann skulle få träffa likasinnade, och för deras egen skull att det skulle bli tyst på henne. De lyckades få med henne som lärling hos ett gäng arkeologer, trots att hon inte hade någon form av arkeologisk utbildning.

Ann var helt överlycklig. Det som tog emot var att lämna sitt barn hemma hos sin pojkvän, men hon visste att barnet skulle vara i goda händer, för trots att Jacob är en bastard så är han väldigt barn och djurkär.

Dagen med stort D kom och Ann tog plats på tåget och började gå emot vagn 4 och den kupé som var reserverad för denna grupp arkeologer.

När hon öppnar kupén så ser hon överaskande nog att gruppen bara består av tjejer, 4 st närmare bestämt. De presenterade sig som Linda, Maarit, Jenny och Nathalie. Det klaffade direkt mellan dessa tjejer, och tågresan tänker jag inte ens börja att beskriva.. Tänk er själva fem stycken glada, pratglada, spralliga tjejer i en tågupé i 2 dygn så förstår ni själva...

I alla fall... Efter 48 timmar så når de slutmålet Train. När de kliver av tåget så slår det Ann att hela stationen är öde. Det står en massa tågvagnar som inte använts på årtal, men hon lät saken bero.

De gick ombord på bussen, där förvånades hon över att det bara var de på bussen och när hon frågar Linda om detta svarar hon:

- Det är för att det härjar terrorister i trakten som folk har flytt landet.

"Terrorister!!" Ann tittar med stora ögon på Linda och tänkte.. "mhm bra, kunde ingen kläckt detta innan?"

Linda fortsatte:

- Du undrar säkert varför vi riskerar att bli skjutna för ett par ruiners skull?
- Ja, det kan jag inte förstå. Man kan ju dö! utbrister Ann.
- Du förstår att det är terrorister som försöker spränga våra städer som vi grävt ut, och vi vägrar låta det ske, sa Maarit lugnt.
- Men vad ska Ni göra åt saken?? frågade Ann nästan hysteriskt.
- Vi vet inte än, sade Nathalie, men är vi på utgrävningsplatserna och för oväsen så kanske det håller terroristerna borta i tron om att vi är fler än vad vi egentligen är...

Ann undrade om de var som det skulle i huvudet på dessa flickor, för detta lät helt patetiskt i hennes öron.

Det tog ett tag att lugna ner Ann, men efter 30 minuter var hon lugn och insåg varför de gjorde detta riskfyllda uppdrag. Dessa flickor var lika, om inte mer, intresserade och fashinerade av dessa städer som hon själv var, trots att hon var hobbyarkeolog, för Ann var en sån tjej som verkligen brann för saker som hon företog sig.

Väl framme i staden Inferno, lägret, så blev hon presenterad för ytterligare ett par arkeologer, men dessa lade hon ingen större vikt vid. Hon ville arbeta tillsammans med sina nya vänner. Efter att maten hade serverats och tjejerna hade ätit sig mätta på konserverade bönor så frågade Ann:

- Ok, vilken stad skall vi börja med?
  - Vi har tänkt att åka till bergen vid namn Survivor uppe i norr. För nån månad sen så krashade ett flygplan fullt med arkeologisk utrustning däruppe och vi måste hämta utrustningen p.g.a att denna är väsentlig för vidare utgrävningar, svarade Linda
  - Ok, let's go. säger Ann entusiastiskt, trots att hon egentligen inte gillade kyla. Hon ville precis som sin mor helst stekas i solen.
- Flickorna vandrar hela vägen, på grund av att det inte finns några terrängfordon här ute i ingenstans. Det är en lång och mödosam vandring och efter en timma utbrister Nathalie, som e yngst:
- Jag e helt sluuuut!! Kan vi inte stanna och vila?
  - Negative!! Move out! ryter Ann till

Ser ni, redan här börjar Ann ta ansvar över gruppen och leda den

Nathalie fortsätter att sura, och det tar 2 dagar innan de når den gamla galciären... Det tar dock även 2 dagar innan Nathalie slutar sura.

De upptäcker en gammal murken hängbro lite längre bort så de börjar långsamt ta sig mot den. Bron är verkligen sönderrutten, så ingen vågar gå ut först. De bestämmer sig för att dra istapp om det så Maarit tar ner fem istappar, olika långa, och placerar i sin knutna hand. De påbörjar dragningen... Nathalie först, sen Linda, sen Ann och till sist Jenny. Alla tittar runt på de andras istappar och konstaterar snabbt att det var Jenny som hade fått den kortaste. Alla de andra pustar ut och Jenny blänger skarpt på dem:

- Töst ! utbrister hon

Hon tar ett trevande steg framåt. Bron knakar lite, men hon fortsätter ut. När hon kommit ungefär en tredjedel av stäckan så börjar bron knaka ordentligt, och utan tanke på att gå tillbaka så springer hon fort över till andra sidan. Resten av

flickorna höll på att sätta hjärtat i halsgropen.

- Det går bra, bara man springer över den! skriker Jenny

Ännu inte övertygade står de resterande och bara tittar växlande på Jenny och den bristfärdiga bron. Då helt plötsligt så tar Linda sats och rusar ut över bron och kommer säkert fram på andra sidan. Efter det så sprang Maarit och Nathalie medans Ann stod kvar till sist. När Nathalie var över så började Ann springa. Men precis i början så halkade hon och ramlade över räcket rakt ner i glaciären. Resten av gruppen skrek i fasa, men såg sen att hon hade lyckats få tag i repen på bron i fallet och hängde nu dinglades över den djupa becksvarta avgrunden. Linda började springa över för att hjälpa henne upp, men Maarit slet tillbaka henne.

- Bron håller inte för två. försökte hon intala Linda

- Ann!! skrek Linda

Inget svar hördes, men bron rörde sig, precis som om hon försökte ta sig upp.

- Kämpa Ann! skrek de unönt

Till slut så slängde hon upp benen över kanten och var i säkerhet. Hon pustade och stänkade av utmattningen. Sen reste hon sig och lyckades springa över denna gången.

Efter denna hemska upplevelse så kom Ann och Linda väldigt nära varann, och de upptäckte att de var så lika att de lika gärna kunde varit en och samma person.

biip... biip.... biip.. biiip... BOOOOM

- Vad var det? frågade Nathalie

- Jag vet inte, säger Linda, men det är bäst vi skyndar oss!

De sprang genom tunnlarna mot platsen där flygplanet hade störtat. De kom efter 10 minuter ut på ett öppet fält och såg flygplanet sprängt och en stor rökpelare lyfte sig från planet.

- Neeej! skrek Linda. De hann före!

Nu tog det fyr i Ann. Här hade hon riskerat livet för att komma fram till ingenting.

- Ne nu snablar, utbrast hon, så här kan vi inte ha det, vi måste göra något!

- Men vad? Flygplanet är ju redan förstört! utropar Nathalie uppgivet.

- Mmm men utgrävningsplatserna kan vi fortfarande rädda, säger Ann

- Hur då? säger Linda och alla tittade frågande på Ann

- Ni ska få se, svarar Ann lurigt, nu måste vi hem till Sverige igen...

Författarens anmärkning: Mellan dessa två händelser vet jag inte vad som hände. Hur de, fem arkeologer, utan problem fick genomgå gratis vapen och strategiträning. Har inte forskat vidare i detta. Kanske har att göra med [SWW] som frivilligt hjälpte dem med detta, jag vet inte.

Ett par månader hade fortgått sen sprängattentatet vid Survivor och Ann och Linda hade fått genomgå en intensivkurs i krigsstrategi. Ann hade utsetts till ledare för gruppen och det var nog en klokt val. Linda blev utsedd till att hålla i laget vid striderna. Eftersom dessa två tänkte precis likadant så var det nog bra att de fick befälposterna. Även de andra tjejerna hade blivit instruerade hur de

skulle betee sig i olika situationer och de fick motvilligt lära sig att Ann och Lindas ord var lag. Man fick ifrågasätta, men detta skulle ske innan strid, inte mitt under. Efter strategin så kom de till det viktiga. Namnet på gruppen. Egentligen var valet inte så svårt. Den grupp som hade tränat dem på all strategi och senare skulle fortsätta med vapenträning kallade sig själva för [SWW]. Detta stod för Swedish Weekend Warriors.

Detta namnet klingade bra i allas öron så Ann bestämde sig helt enkelt för att slänga dit ordet "girls" efteråt.

Så var namnet [SWW-Girls] fött.

Men det var inte klart med det. Tjejerna var tvugna att ha kodnamn när de skulle anropa och anropas i comradion. De valde sina egna namn.

Ann blev Phoenix, Linda blev Elektra, Maarit blev Troja, Jenny blev Vouge och Nathalie kunde inte nöja sig med ett så hon antog både Nat0 och Etna.

Efter en månad av krävande fyspass blandat med strategi så kom man fram till dagen då de skulle börja provskjuta vapen. De alla gick ner till vapenförrådet där de skulle se vilka vapen som passade de olika individerna bäst.

När förrådet öppnades så fick Nathalie och Linda direkt syn på ett stort, grönt och maffigt vapen. De två gick inte hejda. De slängde sig fram mot hyllan där de låg och knep de enda två exemplaren som fanns. Nathalie tittade på vapnet med galna ögon och det var nästan så hon dreglade över sitt stora vapen.

- Kossa, mumlade Ann och tittade på Linda som bara skrattade.

Maarit skulle nu välja vapen. Hon tittade länge på en silverfärgad pistol av märket Desert Eagle, vägde den tunga pistolen i handen och gav sedan upp ett leende mot resten. Hon hittade även en colt som hon tog med sig.

Ann tog också colten, men hittade ingen matchande pistol som passade bra till. Precis tvärtom var det med Jenny, hon hittade en pistol som passade, en sprillans ny Usp, men inget huvudvapen.

Men de var ju tvugna att ha sina andra vapen också, så de funderade länge och väl och tillslut kom Ann på att de skulle öppna förrådet med beslagtagna terroristvapen, vilket Jenny tyckte var en briljant idé.

Där hittade Ann sin pistol, en liten behändig Glock och Jenny sitt gevär, en Ak4 Kalashnikov.

De stoppade också på sig 2 flashar och en HE var. Ann och Nathalie passade även på att sno med sig varsin Smoke granat.

Nu rullade polletten ner hos Ann igen...

Tänk vad denna stora kvinna i den oerhört lilla kroppen tänker på mycket.

-Tänk om nån av oss blir sjuk innan ett uppdrag, vad gör vi då? frågade hon
De andra blev helt ställda, ty detta hade de inte heller tänkt på.

- Jaa! Eller om jag ska upp till stugan, rasta valpen, renovera huset eller fixa en ny gräsmatta! utbrast Maarit

-Vi måste ta in en tjej till innan vi börjar vapenträningen och strategierna i praktiken, fortsatte hon.

Alla tyckte det lät som en bra idé och Ann kom att tänka på en tjej som var

flickvän till en av Jacobs kompanjoner.

Hon hette Helena. När Ann ringde upp och frågade om hon ville vara med så tackade hon först nej, med ursäkten att hon sket i vilket om ett par ruiner flög i vädret. Men sen kom hon att tänka på att skjuta terrorister och då var tvekan över.

Nästa dag kom hon till anläggningen.

Hon valde kodnamnet Valley och som sitt huvudvapen så valde hon en galil, ett lite anorlunda terroristvapen, men tjejerna tyckte att så länge Helena är nöjd så är de nöjda. Så var samlingen komplett. Helena var dock lite orolig för att hon inte hade tränat lika länge som de andra tjejerna, men detta avfärdade alla direkt. - Det är lungt, det fixar du lätt, sa Ann vid mötet som de brukar ha när de röker och snackar skit.

Helena lugnade ner sig själv och gav sig fan på att fixa detta.

Provsjutningen av vapnen gick till en början helt katastrofalt...

Helena förstod inte hur man laddade om galilen, Maarit missade pappgubbarna med sin deagle, Ann sprang med pipan på sin colt ner i backen, Nathalie flög bakåt av rekylen på sin AWP och Jenny försökte få bukt med sprayen på sin Ak. Allt medans Linda stod och skrattade hysteriskt vid sidan om träningsbanan. Det som är lustigt är att när någon av Ann eller Linda börjar skratta så brister de båda ut i ett uniont hysteriskt skratt som inte går att hejda..

Denna träningen pågick i ett par månader och till slut skulle de prova i "verkliga" livet. De fick bara tre övningar på sig innan de var tvugna att bege sig till de gamla ruinerna igen.

De fick tag på några killar utan namn, en så kallad mix. Denna bestod bara av inhyrda kommandosoldater som alla var skickliga på sin grej men inte hade något vidare team play.

De skulle träna på en bana som var byggd precis som staden Dust2. "Perfekt" tyckte Ann, för detta var ju en stad hon hade studerat hemma i biblioteket.

Så övningen börjar...

Tjejerna bestämde sig för att träna med alla sex i laget för att få in alla på rätt sätt.

Linda ska förklara hur de ska göra första rundan, för den spelas bara med pistoler. Det är förvirrat bland tjejerna, de står och pratar och Nathalie slänger en smoke i basen.

- Skärp er nu tjejer! Go Go Go!! Det var Anns röst som fick gruppen att ta sig samman.

Övningen gick inget vidare. Kulorna, som i detta fall var paintballkolor, ven omkring dem. Alla tittade runt och undrade vart de kom ifrån. Då bakom ett hörn klev en soldat fram, smålog och pepprade dem blåa och gula med kulor.

Visselpipan gick. Rundan var klar. Dags för nästa.

Det rådde fortfarande förvirring inom laget och ett par flickor tyckte att de skulle springa mot porten som var byggd mot fyndplats A.

Ann däremot började springa mot fyndplats B, utan att se efter vart de andra sprang.

När hon upptäckte att hon var ensam vrålade hon i comradion:

- Neeeeeej, vi ska ju springa mot B !!!!

Linda svarade med att skratta som en galen hyena i radion.

Inte heller denna runda gick något vidare.

Värt att anmärka är att under alla dessa rundor så springer Helena runt som en förvirrad höna, utan att veta vart hon är eller vart hon ska, och är mest i vägen. Helena hade ju inte fått samma strategiska träning som resten av gruppen, så det är väl förståligt.

När femte rundan började så rusade Nathalie och lyckades skjuta en soldat på ren tur. Hon utbrast:

- Så aegd !! Sikket jäla lo2 !

Innan hon hann blinka så hade Jenny sprungit fram till henne och vansinnet lyste i blicken.

- Använder du något sånt ord igen så sparkar jag dig personligen ut från banan. Det märktes tydligt att Jenny hatade all form av sådana ord... men det hindrade inte flickorna från att, även denna gång, brista ut i ett vansinnigt skattanfall.

När de sedan efter ett tag kom fram till sjätterundan så slängde Linda och Nathalie fram sina stora awp's

- Jag håller mittport från spawn! sa Linda skaprt i radion

- "Roger that" hördes från Ann, Maarit, Helena och Jenny

Linda tittade ner mot porten och helt plötsligt så ser hon en skugga där nere.

"Nu jävlar ska han få" tänkte hon för sig själv och började smeka avtryckaren.

PANG!

Linda faller till marken, med smärtan från en paintballkula i bakhuvudet och tittar upp bakom sig. Där står Nathalie med ett retsamt flin över hela ansiktet.

- Men vafan Nathalie? vrålar Linda hysteriskt

- Vaddå? En frag är en frag! svarar hon och springer fnittrandes iväg.

- Weeeee!! skriker hon samtidigt i en helt ny tonart, som inte var uppfunnen innan dess. Nathalie verkar ha en benägenhet att komma på nya tonarter varje gång och skriker ut just det ordet

Men tro för all del inte att Linda heller var så duktig vid denna tidpunkten.

Under övningen så fick de prova på att vara terrorister en runda för att kunna komma underfund med hur terrorister tänker.

Gruppen tar sig upp via catwalk mot fyndplats A, där de skulle plantera en bomb, allt enligt Anns order

Linda plantar och sätter sig därefter på bomben. Medans övriga i gruppen blev skjutna så satt Linda på bomben och vaktade den med en handgranat, likt en självmordsbombare.

Ni förstår att under denna första övningen gick allt som kunde gå fel fel.

Efter denna träning så var det rast. Nathalie och Helena upptäckte till deras stora förtjusning att soldaterna på basen brukade köra race med förlägningens gamla militärfordon. Nathalie satte sig på en vall och tittade fashinerat på detta. 20 bilar som åker runt en bana 70 gånger. "Precis som Formel 1" tänkte Nathalie medans hon satt jämte en koncentrerad Helena, leende och njöt av motorernas

dånande ljud.

Linda däremot gick bort till förläggnings idrottsarena. Där såg hon till sin stora förtjusning ett par soldater som spelade fotboll.

- Weeee!! vrålade Linda och sprang bort till planen.

Vid planen stod en back med öl. Linda var helt utom sig av glädje. Hon sprang fram, knep 2 flaskor och skrek:

- Skååååååååå!!! Killarna på planen tittade på henne och log roat.

Ann tittade konstigt på Linda där hon stod och skrek, skålade med sin ölflaska i luften och vrålade på spelarna hur de skulle spela.

"Sportfånar" tänkte hon för sig själv medans hon gick bort mot rökrummet.

Dags för andra övningen. Den skulle utspela sig på den gamla heliga indianplatsen Aztec, där arkeologer hade grävt ut både tempel och en flod som gick under templet.

Motståndet var på plats och väntade, men bara Ann, Maarit och Helena från [SWW-girls] var på plats.

Maarit tänkte försäkra sig om att hängbron som gick över vattnet inte var lika dålig som den uppe i Survivors berg, så hon gick in i brorummet för att studera detta närmare.

"Den ser ju stabil ut" tänkte hon för sig själv. "Och titta på räcket, det e så brett att man kan gå på det." Så hon hoppar upp på det högra räcket och börjar gå. Men vad hon inte tänkte på var att små bitar av räcket fattades, så Maarit tappar balansen och faller handlöst ner i vattnet.

"Ehh vad hände där egentligen?" tänkte hon, och sprang upp för trappan mot brorummet, samtidigt som åskan gick.

Hon hoppar upp på vänster räcke denna gången och börjar balansera som en ballerina på lina.

Det kanske inte var så smidigt, för sekunden efter så var hon iväg på ytterligare en luffärd ner mot vattnet. Denna gången landade hon farligt nära den hårda marken som följde floden på sidorna, så hon beslöt sig för att inte försöka en gång till.

Samtidigt så försökte Ann sammankalla gruppen men virriga, som vanligt, så hade de sprungit iväg åt alla möjliga olika håll...

- Men vart äääääär de? frågade hon lite smått irreterat.

Ann försökte att nå Nathalie på comradion.

- Nathalie, är du där? *Ni ser att de inte bryr sig om att använda kodnamnen.*

I andra änden svarade Nathalie, vars röst dränktes i ett dånande motor-ljud:

- Jag har inte tiiiiid, jag står över!

- Ameh vafalls, hann Ann uttrycka bryskt innan hon möttes av ett:

- Pözz, klick! i örat.

Hade verkligen denna unga tjej mage att stänga av radion i örat på henne??

Ann försökte kontakta Jenny, som ingen hade nån aning om vart hon befann sig.

- Mmm? hördes i andra änden

- Vart äää du? Vi har träning nu!! sa Ann
- Mmm vet, jag kommer när det e dags. Kl 21 va?
- Japp, men vart är du?
- Jag är på ålderdomshemmet jämte förläggningen, fick extrajobb här. Jag klarar mig inte på den lilla penning man får av staten för att vara på denna bas. svarade hon
- Ameh sluta dalta med åldringar och pallra dig hit
- Kommer kl 21. Klick.

Ok då de var fyra stycken, nu var det bara Linda kvar...

- Linda vart är du, frågade Ann surt i radion
- Weeeeeee skåååål hahahahahahah !! hörde Ann som svar
- Linda är du full?
- Weeee hahahahah!

Ann insåg snart att en Linda som tittar på fotboll med öl i näven inte kan vara med, så det var bara att ställa in övningen till Anns stora förtret.

Tredje övningen skulle infalla sig dagen efter.

Ann gjorde tydligt och högljutt klart för de övriga att man inte kan ställa in övningar och verkliga möten med terrorister för att dalta med gamlingar, bli full och titta på fotboll eller titta på bilar som åker runt runt.

Det verkade inte som de lyssnade.

Gruppen samlades i "the briefing room", som de alltid skulle göra innan en strid.

Där gick de igenom taktiker och pratade igenom kommande drabbning.

Helena tog fram block och penna och började rita och dra streck för att visa hur hon ville att de skulle göra.

- Första övningen gjorde vi på detta sätt, om vi skulle gjort så här i stället så hade det gått bättre. sa hon medan hon frenetiskt drog pennan över pappret.

- Stämmer, men gjort är gjort. sa Jenny. Sånt här måste vi tänka på innan strid, att ha olika taktiker förberedda i fall något skulle gå fel.

Nu tog Linda ordet:

- Helena, om du skulle sluta kladda och lyssna lite i stället så kanske vi lyckas med operationen !

- Omeh !! var svaret från Helena

I alla fall... Tredje övningen skulle ta plats på en bana som var byggd som lägret Nuke, där det låg en atombomb som forskare hade byggt och försvarat. Gruppen skulle ta över denna tjänst eftersom det inte var några av forskarna kvar, de fyra som vanligtvis vaktade bomben hade tagits som gisslan av terroristerna och blivit förda till staden Italy, som låg i terroristernas terretorium där de var förvarade som statyer. De skulle stå upp hela tiden och lyssna på hemsk musik som flödade ur en gammal radio.

I alla fall. Övningen började.

Gruppen springer ut på yarden, ett öppet fält, med bara ett par gamla containrar ståendes mitt på. Alla stannar upp mitt på yard och tittar runt på den bergiga

omgivningen.

- Meeeee!! hann Linda skrika strax innan de blev nedpeprade med kulor.
Dammiga och svettiga i värmen efter fjärde rundan så ryter Linda i ordentligt:
- Stannar ni på yard nu så skickar jag fan älgar efter er!!!
Och nu vart det fart på gruppen, ingen stannade och de vann denna rundan genom att ha överaskat motståndarna bakifrån.
- Go Linda, you can do it! hördes från Lindas egen radio
Gruppen flippade ur, lade sig ner på marken och skrattade sig fördärvade

Flickorna lär sig mer och mer för var dag som går att arbeta tillsammans, de lär sig av sina misstag och skrattar hysteriskt åt varandras. Skotten börjar träffa motståndet och inte varandra. Men inte en utav dessa tillfällen går förbi utan Anns ständiga teamflashande, Nathalies konstanta fraghuntande... och vid ett och annat tillfälle somnar fortfarande jenny i basen...

Efter så många månaders träning så fick tjejerna ett par dagars ledighet då de kunde åka hem till sina familjer.
Ann var så glad att se sitt barn igen, för honom hade hon verkligen saknat under denna tiden.
Tre dagar gick, och klockan 06.00 på onsdagen så ringde telefonen och en mystisk röst sa:
- Det e dags .....

Så tog [SWW-Girls] form, och det är nu upp till er som möter dem att se till att fortsätta den...